



Якщо ти не живеш на межі,  
то ти займаєш забагато місця

Я стояла перед виходом на злітну смугу, дивилася на літак, у який мала сісти, і докладала всіх можливих зусиль, щоб опанувати свій страх.

Це було легше сказати, ніж зробити. І не лише через те, що я мала залишити позаду все те, що я добре знала, хоча ще дві хвилини тому я найбільше переймалася саме цим. Однак зараз, коли я дивилася на цей літак, який навіть із натяжкою не заслуговував на цю назву, мене охопила справжня паніка.

— Уперед, Грейс!

Чоловік, якого мій дядько Фінн прислав по мене, позирав на мене зверхньо й поблажливо всміхався. Здається, він сказав, що його звать Філіп, але я в цьому була не впевнена. Через шалене биття мого серця мені було важко почути, що він каже.

— То ти готова до пригод?

Ні! Ні, я зовсім не готова — ні до пригод, ні до будь-чого іншого, що ось-ось може трапитися на моєму шляху.

Якби хтось сказав мені місяць тому, що я стояти-му на краю злітного поля аеропорту Фербенкса, що в штаті Аляска, я б нізащо цьому не повірила. А якби ви мені сказали, що я опинюся у Фербенксі лише для

того, щоб сісти в найжалюгідніший із літаків і летіти в ньому на край світу, або, точніше кажучи, до містечка біля підніжжя найвищої в Північній Америці гори Деналі, я б сказала, що ви чимось обкурилися.

Але за тридцять днів багато що може змінитися. А ще більше ти можеш втратити.

Насправді єдиним, чого мене навчили останні кілька тижнів, було те, що хоч якими кепськими були б справи, вони завжди можуть стати ще гіршими...

## Розділ 1



Приземлитися — це просто  
кинутися до землі, сподіваючись, що  
не промахнешся повз посадкову смугу

— Ось воно! — промовив Філіп, коли ми минули вершини кількох гір, і зняв руку з кермової колонки, щоб вказати на невеличку купку будівель удалині.

— Хілі. Рідний дім.

— Ух ти! Воно виглядає...

Крихітним. Дуже, дуже малесеньким. Набагато меншим за мій район у Сан-Дієго, годі вже казати про все місто.

Однак звідси досить важко щось роздивитися. Не через гори, що височіють над місцевістю, неначе чудернацькі монстри, а тому, що ми раптом опинилися посеред дивного серпанку, який Філіп назвав «цивільними сутінками», хоча була заледве п'ята година. Проте я бачила доволі добре, щоб зрозуміти, що так зване місто, на яке він показував, складається з невідповідних одна одній будівель, зібраних до купи випадковим чином.

Нарешті я спромоглася підібрати потрібне слово:

— Цікаво. Виглядає... цікаво.

Це визначення було не найпершим, яке спало мені на думку. Ні, це було старе затерте кліше, але воно було в цій ситуації найделікатнішим із можливих. Філіп спустився ще нижче, готуючись до того, чого я майже з упевненістю очікувала як ще однієї жадливої пригоди з низки усіх тих жадливих пригод, які переслідували мене з тієї миті, як я десять годин тому сіла у перший з трьох літаків.

Я заледве встигла трохи роздивитися те, що правило за аеропорт у цьому містечку на тисячу мешканців (дякую, Google), коли Філіп вимовив:

— Приготуйся, Грейс. Тут коротка злітно-посадкова смуга, оскільки довгу важко утримувати вільною від снігу чи льоду бодай якийсь час. У нас буде швидка посадка.

Я гадки не мала, що означає «швидка посадка», але відчувала — сумнівно, що це щось добре. Тож я ухопилася за поруччя біля дверцят літака, яке, я певна, було призначене саме на такий випадок, і міцно трималася, поки ми спускалися дедалі нижче.

— Не переймайся, дитино. Нічого лихого не станеться! — спробував заспокоїти мене Філіп.

Що ж, це запевнення однозначно входить до п'ятірки тих, які ви в жодному разі не хотіли б почути від пілота, перебуваючи в повітрі.

Біла непривітна земля розкинулася під нами, і я заплющила очі.

За кілька секунд я відчула, як шасі літака підстрибують по землі. Потім Філіп різко натиснув на гальма, і мене раптово штовхнуло вперед — лише ремінь безпеки уберег мою голову від зіткнення з панеллю керування. Літак заскреготів — я не знала, що саме в ньому видавало такий жадливий звук, який,

можливо, був провісником нашої загибелі, тож вирішила на цьому не зосереджуватися.

Нас почало заносити вліво.

Я закусила губу й тримала очі міцно заплющеними, в той час як моє серце загрожувало вискочити з грудей. Якщо це мав бути кінець, то я не хотіла його бачити.

Ця думка відвернула мою увагу, змушуючи замислитися над тим, що могли відчувати мої мама й тато в їхні останні миті. Тим часом літак Філіпа ковзав, хитаючись і здригаючись, доки не зупинився. Я точно тепер знала, що вони могли відчувати. У мене тремтіли навіть пальці на ногах.

Я повільно розплющила очі, стримуючи бажання обмацати себе, аби переконатися, що я справді залишилася цілою та неушкодженою. Однак Філіп лише розреготався й вимовив:

— Посадка, як за підручником.

Можливо й так, якщо вважати за підручник роман жахів. Або Філіп читав цей підручник догори дригом чи з кінця до початку.

Проте я нічого йому не відповіла. Просто подарувала найприємнішу з усмішок, на яку спромоглася, і забрала з-під ніг свій рюкзак. Я дістала пару рукавичок, які надіслав мені дядько Фінн, і одягла їх. Потім відчинила дверцята літака й стрибнула донизу, молячись, щоб коліна витримали вагу мого тіла, коли я приземлюся. Вони заледве з цим впоралися.

Переконавшись, що я не зазнала ушкоджень, і щільніше загорнувшись у свою новеньку куртку, оскільки тут був добрячий мороз, я попрямувала до задньої частини літака, щоб забрати свої три валізи. Це було все, що залишилося від мого минулого життя.

Мені було боляче дивитися на них, але я не дозволяла собі думати про все те, що мені довелося залишити позаду, так само, як не дозволяла собі думати

про те, що в домі, у якому я зростаю, тепер живуть чужі люди. Зрештою, чи варто шкодувати за будинком, чи картинами, чи барабанною установкою, коли втратила набагато більше?

Натомість я вихопила валізу із закамарка, який правив за вантажний відсік маленького літачка, й кинула її на землю. Перш ніж я встигла взяти другу, Філіп підхопив обидві валізи, які zostалися, ніби вони були наповнені пухом, а не всім тим майном, яке я тепер мала.

— Нумо, Грейс. Ходімо, поки ти не посиніла від холоду.

Він кивнув у бік паркувального майданчика, розташованого приблизно за двісті ярдів від нас. Поблизу нього навіть не було жодної будівлі. Це був просто майданчик, і мені захотілося застогнати. Я знову почала тремтіти, тепер уже від холоду. Як люди можуть тут жити? Це здавалося мені нереальним, особливо, якщо брати до уваги, що там, де я прокинулася сьогодні вранці, було двадцять градусів тепла.

Але мені нічого не залишалось, як кивнути у відповідь, тож я так і зробила. Потім взялася за ручку своєї валізи й потягла її до невеличкого забетонованого майданчика, який слугував аеропортом Хілі. Як же це було не схоже на гамірні термінали аеропорту Сан-Дієго.

Філіп легко наздогнав мене, тримаючи в обох руках чималі валізи. Я хотіла було сказати йому, що він може витягнути ручки на валізах й котити їх, але, щойно зійшовши зі злітно-посадкової смуги на засніжену землю, збагнула, чому він їх несе, — котити важкі валізи по снігу було практично неможливо.

Поки ми долали дорогу до паркувального (на щастя, розчищеного) майданчика, я, попри теплу куртку та рукавички із синтетичним хутром, встигла змерзнути.

Я не розуміла, що мені робити далі, як мені діставати-ся до школи-пансіонату, де працював директором мій дядько, тож хотіла запитати Філіпа, чи є тут взагалі Uber. Але перш ніж я встигла щось вимовити, хтось вигулькнув з-поза одного із пікапів на майданчику й помчав просто до мене.

Я припустила, що це могла би бути моя двоюрідна сестра Мейсі, але сказати це з упевненістю було важко, бо вона з ніг до голови була закутана в теплий одяг.

— Нарешті ти тут! — вигукнула копичка з шапок, шарфів і курток, рухаючись мені назустріч.

Тож я правильно здогадалася — це дійсно була Мейсі.

— Ну так, я тут, — сухо погодилась я, розмірковуючи, чи не пізно ще подумати про якусь названу родину, щоб якось дотягти до повноліття. Будь-яка життєва ситуація в Сан-Дієго тепер здавалася мені ліпшою за життя в місті, аеропорт якого складався з однієї злітно-посадкової смуги та крихітного паркувального майданчика. Хізер просто помре, коли я їй про це напишу.

— Нарешті! — ще раз повторила Мейсі, простягаючи руки, щоб обійняти мене. Їй це було трохи незручно, і через купу одягу на ній, і через те, що вона була вищою за мене сантиметрів на двадцять. Попри те, що у свої сімнадцять я була старшою за неї на рік.

— Я чекаю вже понад годину.

Я обняла її навзаєм, але швидко відпустила й відповіла:

— Вибач, мій літак зі Сіетла запізнився. Штормова погода ускладнила зліт.

— Так, ми таке часто чуємо, — проказала вона, насмішкувато скривившись. — Я майже впевнена, що погода там ще гірша за нашу.

Я хотіла заперечити — необхідність споглядати неозорий сніговий простір і натягати на себе одяг,